
OVER C. C. S. CRONE

Op de fraaie ochtend van zaterdag 16 juni jongstleden waren enkele honderden mensen in de Klaaskerk de gast van het Utrechtse Monumentenfonds. De voorzitter, mr. Torensma, verwelkomde hen en legde de route naar de Bruntenhof aan zijn gehoor uit.

En daar ging het door de Agnietenstraat, over de Nieuwegracht naar de Schalkwijkstraat: de macht voor een half uur aan de voetgangers. Het was een soort Utrechtse Stille Omgang, maar met de lichte uitgelatenheid van mensen die zich realiseerden dat hier iets heel bijzonders aan de hand was. Heel de gebeurtenis zou ook in hoge mate de instemming hebben gehad van de man om wie het die morgen begonnen was, de Utrechtse schrijver C. C. S. Crone (1914-1951), ter ere van wie in de nieuw te openen Bruntenhof - ook een prachtige aanwinst - een monumentje werd onthuld, door Hans Bayens gemaakt en voorstellend *De man met de schuiftrompet*. Twee sprekers, Simon Carmiggelt en Wouter Paap, zeiden goede dingen over Crone, mevrouw Crone onthulde de bronsplaat, er was ingetogen blaasmuziek en een glas wijn en iedereen in de Bruntenhof was gelukkig, vooral de mensen van het Utrechtse Monumentenfonds (Dorstige Hartsteeg 21, tel. 31 17 61, voor wie zich wil melden als begunstiger.)

Gelukkig is ook de redactie van dit Maandblad aan wie de beide inleiders hun tekst voor publicatie ter beschikking hebben gesteld zodat iedereen die nu

rustig kan (her)lezen. Voor wie dat alles heeft gesmaakt en gewaardeerd is het dan tijd voor *Crones Utrecht*, een fotoboek dat een poging doet „om de specifieke sfeer die uit Crones proza spreekt te verbeelden“. Het is een visueel meditatieboek geworden bij het kleine maar kostbare werk van deze bij uitstek Utrechtse auteur. Het is tevens een zwanezang, en wel die van een ander Utrechts fenomeen, de uitgeverij Váva, die met haar reeks kleine maar fijne *Ultralectensia* menig hart heeft gesticht. De uitgever, Arjaan van Nimwegen, schreef ons: „Hierbij de allerlaatste Váva-uitgave. Is het geen waardig sluitstuk?“ - En zo is het. Voor een tientje ligt het in de boekhandel.

Al met al is het eerste gedeelte van dit zomernummer een soort Crone-special geworden. Maar de zomer is het seizoen bij uitstek om Utrecht te zien zoals Crone het zag, met die mengeling van vrolijkheid en droefenis die is neergelegd in de versregels van Jan Engelman die op Crones graf gebeiteld staan en die door zijn vrouw werden geciteerd bij de onthulling van het beeldje:

Droom van muziek -in al zijn dagen
zijt gij geweest

Vlucht van de ziel -die werd gedragen
naar het eeuwig feest.

A.H.M.v.S.

EEN SCHRIJVER IN VOLLE FLEUR

Jaren geleden moest ik eens antwoord geven op een enquête over Nederlandse literatuur. Een der vragen luidde: „Zijn er miskende Nederlandse schrijvers?“ Ik antwoordde: „Ja. Voorbeeld - C.C.S. Crone“.

Dit antwoord werd later achterop een herdruk van de „*Schuiftrompet*“ verduurzaamd.

Nu we vandaag bijeen zijn voor een gebeurtenis die een stuk erkenning van Crone inhoudt, wil ik mijn opmerking over die miskenning even toelichten.

Ik gaf dat antwoord in een tijd toen je voor het werk van Crone naar de antiquariaten moest. Die situatie vond ik een miskenning van een schrijver, wiens uniek werk, zodra het tegen het eind der dertiger jaren op het literaire toneel verscheen, een hechte groep trouwe bewonderaars vond. Ik behoorde toen al daartoe. Ik weet nog precies hoe dat in die jaren ging.

Je was ergens, je raakte met iemand in gesprek, en

opeens bleek die iemand ook Crone te lezen en te bewonderen. Dat was als het staande houden van een vriend in de naamloze menigte. Je wisselde citaten uit als:

„s Morgens zie ik haar altijd de geïllustreerde pagina van de krant in de etalage hangen. Laatst stak zij bovendien haar tong tegen mij uit“.

Of een ander beroemd citaat:

„Hij nam haar handje in zijn handen, wist er niets mee te doen en legde het voorzichtig weer neer op het tafeltje“.

De ware liefhebbers van Crone glimlachten dan met blij herkennen tegen elkaar.

Vandaag beleven we een grote dag - we hebben gelijk gekregen.

„Humor“, zo heeft Crone eens geschreven, „is een complicatie van het tragische met het komische. Naarmate de tragiek, dan wel de komische factor domineert, zijn talrijke variëteiten mogelijk. Het merk-